

[Thoft]

søs: »Må ikke bruges til raketterne«. Det var ikke regeringens mening, at der skulle sættes en stopper for betalingen af de resterende penge. Man regnede nok med, at det var muligt at kringle sagen med den omtalte lille mærkeseddel.

Jeg er egentlig bange for – det synes jeg hr. Knud Damgaard på mange måder gav udtryk for – at socialdemokraterne i den forsvarspolitiske kaffeklub, det såkaldte 11 mands udvalg, har givet regeringen grund til at tro herpå. Hr. Knud Damgaard udtalte i hvert fald så sent som i martsnummeret 1984 af Militærkritisk Magasin Forsvar, at den danske procentdel til infrastrukturprogrammet vil blive fastholdt.

Jeg er glad for, og det store parti skal have ros for, at det er kommet på bedre tanker, for som hr. Bjarne Nørretranders fra regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg udtalte til Jyllands-Posten den 15. april i år: »Enhver, der har med store regnskaber at gøre, må vide, hvor svært det er at afgøre, hvilke penge der går til hvad.« Med andre ord: Danmark har altid og vil i de kommende år i det mindste indirekte betale til raketterne og dermed tilknyttede anlæg.

Jeg er glad for, at socialdemokratiet i dag er med til at smække pengekasen i, for det er det eneste rimelige svar. Alt andet vil være fiddelifut.

Kommet så langt må jeg hælde en lille smule malurt i bægeret: pengekasen burde smækkes helt i. Den socialdemokratiske dagsorden smækker den i over for NATO, men åbner den samtidig for indkøb af krudt og kugler til det danske forsvar. Havde det bare været til civilundervisning og yderligere bevillinger til f.eks. regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg, så var det da til at holde ud at tænke på, men det er det desværre næppe. I SF er vi imidlertid indstillet på at tage et skridt ad gangen, selv om vi synes, at det ind imellem også for det store parti går langsomt, men vi kan jo håbe, at fredsbevægelsen er i stand til at skubbe endnu kraftigere på, så det kan gå endnu stærkere.

Hvis jeg må vende mig til forsvarsministerens redegørelse, har jeg en række bemærkninger.

Det fremgår, at Danmark siden 1960 har bidraget til NATOs opstillede atomraketter, ikke de 572, men alle dem, der var inden da,

til de tusindvis af atomsprængladninger, som NATO i forvejen har opstillet. Jeg tænker på systemer som Lance, som Pershing I og IA og i dag Honest John, Nike-Hercules, for bare at nævne nogle af de atombevæbnede systemer.

Socialdemokratiet vil jeg i denne forbindelse spørge: vil man også være med til at fjerne disse bevillinger? Det ville være den logiske konsekvens af socialdemokratiets holdning, når man siger: vi vil ikke være med til at bevilge fem flade øre til atomraketter. Hvorfor skal det kun være de 572, hvorfor ikke også de andre?

Jeg har tidligere i dagspressen dokumenteret, hvorledes forsvarsministeriet begår regnskabsmæssigt fusk, hvorledes forsvarsministeriet slår plat på den pristalsregulering, som forsvaret som det eneste ministerium har.

Jeg mener også, at det sker i debatten om de 75 mill. kr. Oprindeligt, det var i foråret 1982, fik vi oplyst, at det drejede sig om 40 mill. kr., der skulle betales som det danske bidrag til raketterne. I løbet af efteråret 1982 steg beløbet fra 40 til 75 mill. kr. i overensstemmelse med den voldsomme prisstigning, der er på disse områder. Vi kan se, at siden da er infrastrukturbidraget vokset med 90 mill. kr., nemlig fra 165 mill. kr. i finansåret 1982 til 255,5 mill. kr. i finansåret 1983. Det er en forøgelse på 54,8 pct.

I ministerens årsrapport kan man læse, at bidraget i øvrigt for perioden 1980–84 skal forøges med 150 mill. kr., en bevilling, som ganske vist ikke har været forelagt folketinget, selv om den blev vedtaget, så vidt jeg har forstået, i NATO-ministerrådet allerede sidste sommer.

Nu er det, jeg undrer mig. Er der overhovedet ikke sket stigninger i den del af infrastrukturprogrammet, som vedrører raketterne? Vi ved fra den internationale presse, at det er galt i Comiso, at mafiaen skovler og gaffer penge til sig det bedste, den har lært. Vi ved, at hegnet omkring Greenham Common er blevet væltet af fredsbevægelsen en række gange. Alt dette må nødvendigvis koste penge. Der må være prisstigninger, og det bør belyses grundigt, og jeg har derfor tænkt i eftermiddag at henvende mig til rigsrevisionen og statsrevisorerne og bede om en grundig belysning af disse ting, for det er umuligt, at raketbeløbet ikke er blevet opreguleret, at de 75 mill. kr. fra efteråret 1982 stadig